Ч. 144. Четвер 28 червня (11 липня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчерашнє засіданє розпочало ся о год. $10^1/_2$ перед полуднем. По відчитаню пос. Меруновичем інтерпеляций, в порядку дневного на внесенє Виділу краєвого яко комісиї ухвалено признати на позички опроцентовані для потерпівших від нещасть елементарних в р. 1901 суму 40.000 К. На внесенє комісиї буджетової ухвалено погорільцям в Дворах бяльского повіта запомогу в сумі 300 корон, а погорільцям в Угнові 3000 корон до розпорядимости Виділу краєвого. Опісля ухвалено внесеня комісиї водної в справі участи краю в покритю коштів будови сплавних каналів, взглядно сканализованя рік в цїли сплавного сполученя каналу Дунай-Одра з дорічем Висли. — Дальше принято резолюцию комісиї до правительства о сполученє міста Львова з сітию водних доріг, о сполученє каналу Одра-Висла водною з Освенціма з сітию водних доріг Німеччини під Ґлівіцами на Шлезку пруским, о сполученє каналу Висла-Сян коло Надбжезя водною сплавною з Вислою і в справі поведеня каналу коло Бродів.

По промові пос. Войт. Дідушицкого,Яля і референта пос. Меруновича внесеня комісиї і резолюциї принято. З черги підпирав пос. Малаховский своє внесенє о ухваленє окремого закона для міста Львова о поборах службових учителів шкіл народних і о поліпшенє долї учителів шкіл народних в краю. Комісия шкільна предкладає відослати внесенє до краєвого Виділу для розслїдженя і приготовленя соймови, коли відносини фінансові краю на се позволять, проєкту піднесеня платнї народних учителів. Пос. Малаховский не годить ся на таке полагодженє справи, котре рівнає ся запропащеню єї, покликує ся на 81 внесених петиций і просить, щоби Сойм не кінчив свою каденцию таким несимпатичним полагодженєм справи учителів. Бесїдник ставляє поправку, щоби у внесеню комісиї пропущено слова „коли відносини фінансові краю на се позволять“, бо відносини фінансові краю як-раз тепер поліпшились через новий дохід з податку консумцийного. Виводи бесїдника підпирали горячо пос. Роттер, Стояловский і Бернадзіковский. Референт пос. Каз. Бадені противить ся поправці пос. Малаховского, прирікаючи, що коли лише найдуть ся фонди, комісия сама прийде з відповідними внесенями о підвисшенє платнї для учителів, бо справа тая лежить всїм на серци.

Внесеня комісиї принято з поправкою о. Стояловского, аби Виділ краєвий предложив справозданє в тій справі на найблизшій сесиї.

По ухваленю внесеня п. Романовича щодо зміни §. 79 реґуляміну соймового в тім напрямі, аби над відповідию правительственного комісаря на інтерпеляциї вільно було послам переводити дискусию, приступлено до дальшої подрібної дискусиї над буджетом. Та дебата вела ся до кінця полудневого засіданя, а відтак на цілім засіданю вечірнім, почім цілий буджет припято в третїм читаню.

О годинї $10^1/_2$ уділив н. Маршалок голосу п. Намістникови, котрий з Найвисшого порученя замкнув Сойм Галичини і Володимириї з В. кн. Краківским. Відтак зарядив пан Маршалок приготовленє протоколу і виголосив пращальну промову. Бесїдник вичислив важнїйші закони, ухвалені в послїдній соймовій каденциї, причім виявив жаль, що так пожиточний закон о рентових посїлостях не був ухвалений одноднушно, а викликав у руских послів підозріне, немов би був звернений против руского населеня. П. Маршалок вцевнив, що Виділ краєвий був вільний від яких небудь побічних цїлий і має надію, що закон не буде нїколи виконуваний на шкоду руского народу. Дальше згадав о проєктах законів, яких Сойм не міг ухвалити задля недостачі часу. Піднїс що за послїдних 6 лїт сойм дуже богато зробив для шкільництва, чого доказом хочби лиш те, що сам буджет шкільний підніс ся в тім часі о цїлих $2^1/_4$ міліона корон. Подякувавши відтак палаті за поміч, якої в часї свого маршалкованя від неї зазнавав; відзвав ся бесїдник по руски тими словами: „Дуже менї прикро, що не можу в тій хвили безпосередно звернути до руских послів слів пращаня, прикро менї то тим більше, що не уважали они відповідним повідомити мене нї одним словом о своїх намірах і постановах, а то вже не лише, з огляду на становище яке займаю, на личнї відносини, які лучили мене з ними, але й з огляду на то, що їм дуже добре звістні мої погляди на їх національні бажаня і то не від нинї нї від вчера, але без перерви і без

18)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлийского.)

(Дальше.)

Дівчина схопила ся і подивила ся поважно на него та поступила ся на крок взад.

— Не розумієте мене? Ідіть собі назад та сідайте на своє місне. Я прийшла сюди, щоби поговорити з Вами і о інтересах, а то роблю тут з себе дурнувату! То лиш Ваша вина і я длятого ненавиджу Вас — Вас з Вашими дурними питанями!

Але молодий мужчина не рушив ся з місця, мимо того, що молодій дамі вогкі очи якось не добре засьвітили ся. Він зморщив чоло і сказав поволи:

— Дженні, чи знов зачинаєте грати ся зімною?

— Від гніву який єї взяв, лице її зачервоніло ся і сльози висхли.

— Як можете щось такого до мене говорити? — відозвала ся она сердито. — Може гадаєте, що Ви мене особисто інтересуєте длятого, що я прийшла сюди, щоби поговорити з Вами об інтересах? Того чейже не схочете гадати.

Уентворт мовчав, а Міс Брюстер взяла свою парасолю зі стола, при чім в поспіху пустила другі річи на землю. Коли може гадала, що Уентворт тоті річи піднесе, то дуже завела ся, бо він хоч заєдно на ню дивив ся, гадками нїс ся по Атлянтийскім океанї.

Чей не буду тут сидїти, щоби мене хтось обиджав — сказала она з докором та пригадала тим Уентвортови, що він в Льондонї. — Ніхто би й не повірив, що Ви могли щось такого сказати до мене! Я з Вами грати ся!

— Таже я не хотів Вас обидити, Міс Брюстер.

— А хибаж такі слова можуть бути чимсь иншим як лиш обидою! Виходило би з того, що нїби я Вас дуже люблю, або —

— А чи так єсть?

— Чи єсть, нїби як?

— Чи Ви мене дуже любите?

Дженні розтрясала мережева на своїй парасольці і складала їх. Очи єї дивили ся на ту роботу, отже й не могла подивитись в очи тому, що єї питав.

— Розуміє ся, що яко приятеля дуже Вас люблю — відповіла она наконець, приглядаючись уважно своїй парасольці. — Як би я не уважала Вас за мого приятеля, то я не була би сюди прийшла питати Вас о раду, чи може не так?

— Нї, я то й не вірю. Менї жаль, що Ви чуєте ся обидженими, а коли хочете, то можемо знову зачати радити.

— То не красно було з Вашої сторони, що Ви так сказали.

— В тім то й моя біда, що я не умію красних річий говорити.

Тепер, здаєсь, була парасоля вже так зложена, як Міс Брюстер того хотіла і она подивила ся на Уентворта та сказала:

— Але все-таки Ви мене перепросили, а більше не можна сподївати ся анї від мужчини анї від женщини. Коби-ж Ви тепер були так добрі і підняли річи — так, дякую дуже — то ми би могли поговорити о копальни.

Коли они обоє знову сїли, спитав Уентворт:

— Отже чого Ви хотїли довідати ся!

— Нїчого.

— Таже Ви перед тим казали, що хочете якихсь інформаций.

— То прецї ще нїяка причина. Як то такий мужчина урве зараз всяку розмову! Таже як-раз длятого, що я сказала, що хочу інформациї, повинні Ви були знати, що я не того прийшла.

— Бою ся, чи не страшенний туман з мене. Але я хотів би дїйстно знати, чого Ви хочете.

— Я хотїла мати від Вас доказ, що Ви маєте довірє до мене. Я хотїла видїти, чи Ви приймаєте моє оправданє і чи даєте менї доказ свого довіря.

— То не була добра проба, бо факти прецї не належать до мене самого.

Міс Брюстер зітхнула і покивала поволи головою.

— То не було би зробило нїякої ріжницї, як би були дїйстно оказали довірє до мене.

— Як то! Чей же не можете жадати від мужчини, щоби він —

— Чому нї?

ваговання від хвилі, коли я почав брати участь в публичнім житю. — Мимо того вільний від якого небудь огірченя, пересилаю їм з того місця слова сердечного пращаня і дякую їм за підпору якої мені уділяли і за приязні відносини, які були між ними а мною і маю лиш одну гадку, котру як гадаю поділяє зі мною цілий Сойм, аби то що вчера лучило ся, не погіршило відносин в краю, але аби ми вже в найблизшій будучности найшли ся при спільній праци без жалю і огірченя, а з гадкою на будучність і на добро краю. Гадаю що при взаїмній добрій воли єсть то не лише можливе, але й певне, а з моєї сторони зроблю всьо, аби то зближенє зробити можливим. — Бесїду свою закінчив п. Маршалок окликом в честь Цїсаря, котрий то оклик палата трикратно повторила.

З черги забрав голос архієпископ др. Більчевский і в імени цїлого Сойму попращав п. Маршалка, дякуючи єму за труди над веденєм нарад соймових і за безсторонну справедливість.

По нім забрав голос п. Намістник ґр. Піниньский. Подякував іменем своїм і правительственного комісаря ґр. Лося цїлій палатї, всїм сторонництвам. Задача начальника адміністрациї не легка; Намістник цїлий час свого урядованя зазнавав підпори своїх стремлень і за то єсть вдячний всїм сторонництвам. Успїхом успішної дїяльности начальника правительства єсть співдїланє автономічної власти, тому висказує подяку Маршалкови і Видїлови краєвому за згідну роботу на кождім поли. Ще-раз виявляє жаль, що рускі посли не брали участи в закритю Сойму. Так як доси, так і на дальше буде старати ся, аби рускі посли не мали причини до жалоб. — Подякував ще п. Маршалок сердечними словами архієпископови дрови Більчевскому, п. Намістникови і секретарям, а пос. Крамарчик іменем селян зложив подяку п. Маршалкови, почім о годинї $11\frac{1}{2}$ в ночи п. Маршалок закрив засїданє і соймову сесию.

Всї рускі посли прибули вчера до Є. Е. п. Маршалка краєвого ґр. Стан. Баденїого і дякували єму за безсторонне веденє нарад, а рівночасно виявили жаль, що не можуть тої подяки висказати на засїданю Сойму.

Є. Е. п. Маршалок подякував за той вияв признаня, висказуючи також жаль з причини уступленя руских послів з Сойму.

Новинки.

Львів дня 10 го липня 1901.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував офіцияла льотерийного уряду у Львові Людв. Ґерстінґера архіварием. — П. Мінїстер торговлї іменував управителя почтового Норб. Бляшіера у Львові і контрольорів почтових: Ант. Престашевского у Львові, Зен. Шальовского в Перемишли і Йос. Шрайбера у Львові старшими контрольорами почтовими.

— **О. Анастасий Левиньский**, довголїтний сотрудник парохіяльний в Черновцях і суплент при висшій гімназиї іменований сталим учителем релігії при ц. к. II. гімназиї в Черновцях, до котрої мають з часом (в протягу трех лїт) перейти всї Русини так гр. кат. як і православного віроісповіданя.

— **40-лїтний ювилей** артистичної дїяльности на сценї, буде обходити артист „Руско-народного театру" п. Тит Гембіцкий. Ювилят походить з України, де був спершу урядником в судї в Бердичеві і там яко аматор-актор ставив перші кроки в театрі Зелиньскої в 1859 р. В рік пізнїйше п. Гембіцкий вступив до житомирского театру, а опісля до київского під управою Т. Борковского. В 1868 р. перенїс ся до Галичини і вступив до руского театру, де перебув без перерви доси. В 1898 і 1899 роках був управителем театру. Теперішна дирекция признаючи заслуги ювилята около розвитку рускої сцени, устроює в его користь бенефісове представленє, котре відбуде ся в польскім театрі у Львові в пятницю дня 12-го с. м. Відограна буде „Наталка Полтавка".

— **Запомоги для бурс гр.-кат. львівскої архидиецезиї.** Завіщанєм з дати Львів дня 9-го вересня 1897, записав Его Емінєнция бл. п. Кардинал Сильвестер Сембратович межи иншими легатами також легати для товариств „Шкільна Поміч" у Львові, „Руслан" у Львові і „руским бурсам" архидиецезиї львівскої в загальній сумі 30.000 зр. а. в. (60.000 К.) зглядно в сумі, яка по виплатї прочих легатів лишить ся і уповажнив екзекуторів завіщаня (дра Гладишовского, О. Туркевича, О. Чапельского і дра Федака), щоби суму тую цїлком після власного узнаня роздїлили. Виплата легатів була однакож неможлива, бо ц. к. Скарб державний зараз по смерти Его Емінєнциї узискав право заставу на всїх паперах цїнних і претенсиях належних до спадкової маси бл. п. Кардинала в цїли забезпеченя своїх претенсий. Доперва сего року удало ся екзекуторам завіщаня узискати від ц. к. намістництва звільненя одної части спадкового маетку зпід екзекуциї і права заставу і приступити до виплати записаних через покійного легатів. З суми виданої екзекуторам на підставі того звільненя, позістала по виплатї легатів для служби і иншим маючим першеньство — на виплату легату записаного товариствам „Руслан", „Шкільна Поміч" і руским бурсам львівскої архидиецезиї невеличка частина, котра виносить ледви $\frac{1}{4}$ часть записаного легату. Щоби сю квоту роздїлити відповідно, просять екзекутори завіщаня всїх повисше наведених легаторів, а спеціяльно заряди руских бурс гр.-кат. архидиецезиї львівскої, котрі рефлектують на записаний їм бл. п. Кардиналом легат, щоби найдальше до дня 1-го серпня 1901, зволили письменно зголосити ся до дра Стефана Федака, прислати послїдне своє справозданє, подати число учеників уміщених в дотичній бурсї і фонди, якими на їх удержанє розпоряджають.

— **Рідкий метеор**, що важить по-над 300 фунтів, упав оногди в земплиньскім комітатї на Угорщинї, недалеко Шаторалія-Уйгель.

— **Нещастна пригода.** Іван Голод, наробок, рубаючи дерево в комірцї при ул. на Байках ч. 10 відтяв собі середний палець лївої руки. Стация ратункова удїлила єму першої помочи.

— Як то, лиш від звичайного приятеля? Міс Брюстер потакнула на то головою.

— Ну — сказав Уентворт сьміючись — коли так, то у Вас в Америцї має дружба, видко, більші права як у нас.

Заким ще Дженнї могла щось відповісти, запукав хтось до дверий і увійшов хлопець, що принїс чай і поставив его на стіл перед свого пана, а відтак вийшов тихцем.

— Чи можу Вас просити на чарку чаю?

— Добре, коли Ваша ласка. Що за сьмішний устрій тото питє чаю в конторах! Напишу о тім статию під заголовком: „Нарід що пє чай". Як би я була ворогом Анґлїї а не єї найревнїйшим приятелем, то я би напала на край з моєю армією межи 4 а 5 годиною пополудни і взяла в неволю цїле населенє, підчас того, коли би оно спокійно пило чай. А Ви що робили би, як би ворог напав на Вас несподївано підчас сеї сьвятої народної церемониї?

— Я би подав єму чарку чаю — відповів Уентворт та й зробив так як сказав.

— Пане Уентворт — сказала дївчина з подивом — Ви робите поступи. Та замітка була знаменита. Але не забувайте на то, що я прийшла дїйстно яко приятель а не яко ворог. Ви чей може колись читали тоту красну казку про дїтий в лїсї? Та її може пригадуєте собі ще тоту недобру відьму? Отже видите, Ви й п. Кенйон то виглядаєте менї так, як тих двоє невинних маленьких діточок, що заблукали ся в темнім, густім лїсї, що називає ся — Льондон. Я то тота птиця, що їх стереже і пильнує, щоби їх на случай якої небезпечности закрити листєм. Але листєм, мусїли би в сім случаю бути чеки, щоби могли дїйстно закрити, котрими я на жаль не можу Вас засипати. Як би чеки росли дїйстно так як листє на деревах, то їм лекше жилось би на сьвітї.

Міс Брюстер задумана попивала чай а Уентворт слухав єї цовабної балаканини з такою розкошию, що не чув і не видїв нїчого, навіть не розумів добре того, що она говорила. То питє чаю надавало ще тому сам-на-сам якоїсь особливої домашної принадности, котра молодому чоловікови таки досить небезпечно голову закрутила. Він під столом заломив руки і єму здавало ся, що треба таки надлюдскої сили, щоби всидїти спокійно і з розумом, коли сидяча напроти него так хороша дївчина балакаючи споглядає на него. Був би таки схопив ся і крикнув: Не диви ся так на мене серденько, бо не ручу за то, чи таки по просту не кину ся тобі на шию.

— Я бо виджу, що Ви мене анї трошки не слухаєте — сказала Дженнї відсуваючи чарку та видивила ся на него і нахилила ся трохи наперед. — Я виджу по Ваших очах, що Ви о чімсь зовсїм иншім думаєте.

— Вірте менї — сказав на то Джордж, що я дуже уважно Вас слухаю.

— Ну, то тим лїпше, бо то, що я Вам тепер хочу сказати, єсть дуже важне. Отже насамперед, щоби Ви видїли, що я не потребувала аж Вас просити о то, щоби Ви менї розповіли, розкажу Вам все, що відносить ся до Вашої копальнї.

І она стала зі звичайним собі оживленєм розповідати на превелике здивованє Уентворта все, що і як було та як змовили ся всї три спільники і описала дуже вірно теперішний стан річий.

— Звідки Ви то все знаєте? — спитав Уентворт.

— Байдуже звідки; та й не питайте звідки то знаю, що Вам тепер скажу, лиш вірте на слїпо і після того дїлайте. Льонґворт обманює Вас і Кенйона. Він проволїкає час, щоби опция скінчила ся, а відтак купить копальню за первістну цїну а Ви і Кенйон будете відтак мусїли платити дві третини тих довгів, які тимчасом тут наростуть. Де Кенйон?

— В дорозї до Америки.

— То добре. Дайтеж єму каблєм знати до Ню-Йорку, щоби старав ся о продовженє опциї, аби Ви тут мали час оснувати товариство. Коли то єму удасть ся, то будете мали лиш мало часу, щоби роздобути гроший, а коли не дістанете в пору, то все пропало. От того я прийшла, щоби Вам то сказати, а тепер мушу вже іти.

Она встала, взяла свій пакуночок а парасольку держала при собі. Уентворт приступив до неї, він був тепер блїдший як перед тим, мабуть в наслїдок того, що тепер довідав ся; відчував то, що повиненби їй подякувати за то, що она для него зробила, але не умів знайти відповідних слів до того.

Она запинала довгу дамску рукавичку, котру була здоймила, коли пила чай, при чім коли не могла запняти, рукав підсунув ся і показала ся кругленька біла ручка. Міс Дженнї не спускала очий з рукавички і сказала як би їй трохи духу не ставало:

— Положенє дуже поважне і час найбільшої ваги.

— Так, то правда.

— Була би біда, як би Ви тепер по тілько трудах і заходах все стратили.

— Дїйстно, була би біда.

— Але мусите борзо дїлати оглядно і з енерґією.

— Правду кажете.

— Розуміє ся. Ви чоловік за надто довірчивий. Треба, щоби Ви були більше недовірчивим, то тогди би не можна Вас знову підійти.

— Нї, противно, я занадто недовірчивий і то зле було. Але тепер вже все минуло ся і другий раз не стане ся.

— О чім Ви говорите? — спитала она глянувши борзо на него. — Хибаж не знаєте, що стратите копальню...

— Лихо бери копальню! — відозвав ся він на то і потягнув дївчину ід собі, заким она ще могла рушити ся з місця. — Єсть щось важнїйшого як гроші або копальня.

Парасолька зломила ся на двоє а дївчина перепуджена шепнула лиш зовсїм тихенько „Ох".

— **Нові стациї жандармериї** будуть заведені в Чорнокінцях великих, гусятиньского повіта і в Сокільниках, львівского повіта.

— **Огні.** В Тустановичах, коло Борислава вибух дня 30-го червня огонь в домі Михайла Бандера і знищив цїле господарство, котре не було обезпечене. Огонь був підложений. — В Найдорфі під Самбором в ночи на 2-го с. м. підложив хтось огонь в стодолї Гриня Сенкуся. Погоріло 8 загород. Шкода звиж 32.000 корон, була обезпечена всего на 14.000 корон.

— **Зелїзнича катастрофа.** Великий цирк Барнума, що недавно давав представленя в Кракові, постигла катастрофа на стациї Битом в прускім Шлезку. Цирк має три власні зелїзничі поїзди, котрими переїздить з місця на місце. В суботу стояли два поїзди чч. 2 і 3 на стациї готові до від'їзду. Нечаянно поїзд ч. 3 рушив з місця і з цїлою силою ударив в задні вагони поїзду ч. 2. Чотири вози поїзду ч. 2 і три передні вози поїзду ч. 3 потрощені, 5 осіб, що спали в вагонах погибло на місци, а 15 потерпіли тяжкі рани. Одна з ранених осіб померла по пів години, а кільком иншим грозить смерть. Жертвою катастрофи упало також 20 коний і один слонь.

— **Рабунок.** Передвчера в полуднє приступив нагле якийсь опришок до ревідента скарбового п. Войт. Філя в улици Чарнецкого у Львові і вхопивши его за руку, видер єму з кишенї книжочку галицкої каси щадничої на 410 корон.

— **Помер** гр. Володимир Баворовский, б. посол до Сойму і Ради державної, вчера в Тернополи в 78-ім роцї житя.

— **Звертаємо увагу** Вп. Читачів на оголошенє видавництва руского тов. педаґоґічного, замінене в надісланім нинїшної часописи. Виділ товариства просить завчасу замовляти потрібні книжки на нагороди для учеників, аби можна їх на час доставити на місце.

Штука, наука і література.

— „**Русь-Украіна і Московщина**“ історична розвідка Льонгина Цегельского. Стор. 92—82. Цїна 60 сот. Ту книжочку видала „Просьвіта“ за місяці цьвітень і май 1901 р. як ч. 251—2 свого видавництва.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Інсбрук 10 липня. В тирольскім Соймі розпочали італїяньскі посли обструкцию при помочи довгих інтерпеляций і поіменних голосовань, а то з причини, що проєкт дотикаючий автономії ще не прийшов на дневний порядок.

Софія 10 липня. Болгарска аґентия потверджує вість, що російске правительство уділило Болгариї позички на покритє біжучих потреб.

Льондон 10 липня. Кіченер доносить з Преториї: Від мого послїдного справозданя з дня 1 с. м. погибло 40 Бурів, 27 єсть ранених, 182 дістало ся до неволї а 21 піддало ся добровільно. Крім того забрали ми богато оружия, возів і муниций.

Каіро, 10 липня. Від 7 цьвітня було тут 88 случаїв джуми, з котрих 37 скінчило ся смертию; 25 недужих вилїчено, а 26 єсть ще недужих.

— Не жури ся парасолькою — сказав він взявши єї в руки і кинувши на землю. — Я тобі дарую нову.

— Ой ти неосторожний чоловіче — сказала она ледви слишним голосом — ти не знаєш яка она була дорога; а крім того треба преці було в — такій — так — важній справі — насамперед мене спитати — Джордже.

— Я не мав часу на то. Я ділав після твоєї ради борзо і оглядно. Чи ти гнїваєш ся за то на мене, Дженні, моя любко солоденька?

— Нї не гнїваю ся, хоч повинна би гнївати ся, особливо коли я тобі через цїлий час накидала моє серце. Маю надію, що з ним не обійдеш ся так зле як з парасолькою.

Замість відповіди поцїлував він єї в єї рожеві уста.

— Видиш — сказала она — поправляючи єму краватку — я тебе від самого початку полюбила і то сильнїйше, як менї тоги здавало ся. Я, я — ну, не буду оправдувати ся, але все-таки — як би ти був мене хоч лиш трошки намучив, замість віддавати ся розпуцї та посилати менї Кенйона, то я би була зараз подерла телєґраму. Я все сподївала ся, що ти прийдеш, а ти не приходив.

Осел був з мене. Я все трачу шанси через мою дурноту.

— Деж там, сам собі кривду робиш, але тобі брак когось, хто би тобою журив ся.

Нараз відступила ся она кроком взад від него і спитала поважно:

— Чей не будете гадати, пане Уентворт, що я сего нинї сюди прийшла.

— А вжеж, що нї — сказав честний молодий мужчина переляканий, пригортаючи єї тим сильнїйше до себе.

— То добре, бо я би того не могла знести, як би ти мав таку гадку — я тобі колись пізнїйше скажу, длячого. Але скажи Джордже, чи тут у Вашім краю надають иноді шляхотство таким людем, як ти?

— Нї, тут надають шляхотство лиш богатим панам.

— Ну, то мене то тїшить, бо ти на тій копальни розбогатієш, а я буду тогди „Леді Уентворт“!

І сьміючись нахилила головку до него, аж їх уста знайшли ся знову в поцїлунку.

Глава двайцята.

Коли Кенйон приїхав до Ню-Йорку, застав він в гстели слїдуючу телєґраму від Уентворта: Льонґворт у Віндзорі, їдь зараз до Оттави, щоби продовжити опцию; Льонґворт обманює нас.

Джон зморщив чоло і думав над тим, щоби то могло значити слово „Віндзор“; але секретар готелю, котрого він о то спитав, пояснив єму зараз, що то готель Віндзор, котрий зовсїм близенько. Кенйон пішов зараз туди і як-раз коли хотїв у придверника звідувати ся за п. Льонґвортом з Льондону, побачив того за котрим допитував ся, як він вийшов із комнати для курцїв щоби забрати деякі листи і ключ від комнати.

Кенйон поклепав єго по плечи. Віллєм Льонґворт обернув ся якось трохи скорше як то у него було в звичаю і лиш засвистав, так дуже здивував ся.

— А Виж тут звідки взяли ся? — спитав він а відтак заким ще Кенйон міг єму відповісти, додав: Ходіть зі мною до моєї комнати.

(Дальше буде).

Надіслане.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Гете-Франко: Лис Микита (друге цїлком змінене виданє) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 30 с. *Наші зьвірята 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дітий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. Нашим дітям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Брянчанїнона 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Видання без образків.

***Читанка** ч. І., II., III., IV. оправні по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань** 2, розширене видане 40 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р. 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глїбова**: Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки**: Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 40 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історія педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь**: Подорож Ґулївера до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур**: Олімпія 70 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 K. **Др. Мих. Пачовский**: Замітка до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, І. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко**: Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дітий 40 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка**: На прічках, оповід. 30 с. опр. 44 с. **Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси 40 с. **А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін**: Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка**: істор. оповід. 64 с., опр. 84 с. **Марко Вовчук**: оповідання І. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського** 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний“, поручений до бібліотек шкільних.

Дістати можна в книгарні Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропиґії.

За редакцию відповідає: Адям Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).